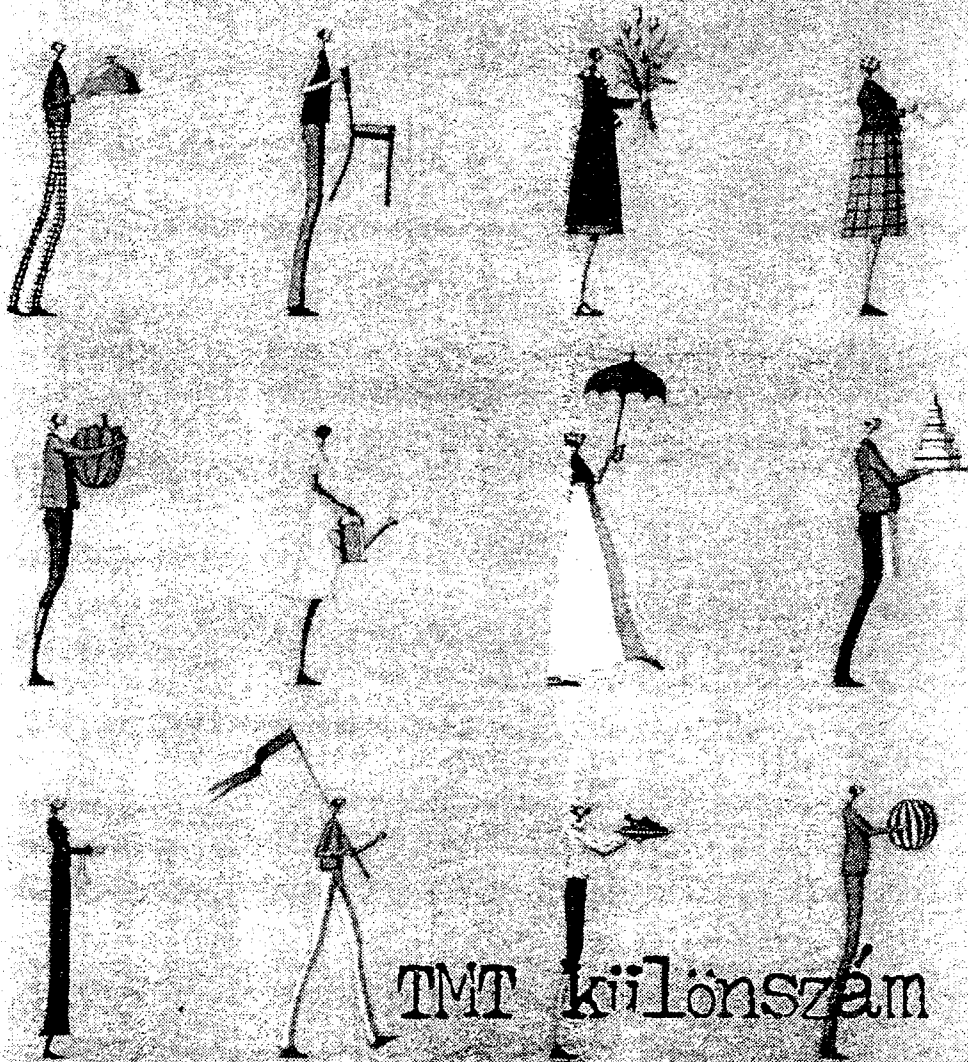

A Kozgazdasagi Politechnikum lapja

Poliográf

XII. évfolyam 9. szám 2003. április 9.

TMT különszám

Szóke Zsolt: A tehetetlenség

Sétált az Ügető-pálya felé. Vasárnap nagy nap lesz: a Tavaszi Hendikepet futják! Igyekezett beszerezni a programot már csütörtökön, hogy minél több ideje legyen a homályos számok és nevek halmazából letisztult, precíz, kvázi tuti esélyeket előcsalogatni. A verebek már nyári hangjukon csicseregtek, fityet hányva a csipős szélre - lelkes hangulatban ért a kapuhoz. Az újság árával a kezében a kis lukon belésvé, nem az eladó hölgy bájosan ráncos mosolya, hanem egy felirat csapódott az arcába: „Sztrájk miatt a Tavaszi Hendikep elmarad, megrendezésének időpontja bizonytalan.”

- No! Mifene! Legalább a pénzem megmarad - gondolta egy átlagos játékos, s gyors vállrándítással betért a legközelebbi lottózóba. Ő azonban nem

átlagos. Ő Kurczó. Ő megdermed. Ő elszörnyed. Ő a fejét fogja. Vasárnap nagy nap lesz: a vaskos téli csizmája helyett a könnyed bakancsában mehet ki a pályára. Mehetne, lecserélhetné, ha futnák a Tavaszit. Kurczó tudniillik nem dől be holmi szeszélyes frontoknak, ciklonoknak, latyaknak, száraz aszfaltnak. A lábbelit nem az időjárás, hanem a versenynaptár szerint cseréli: március első vasárnapján a Tavaszi Hendikepet ünnepelve a csizmát bakancsra váltja, az első áprilisi szombaton félcipőbe bújik a Pulay Kornél Emlékversenyen, október második hétvégéjén húzza vissza a bakancsot a Kétévesek Nagydíján, s a december első hetében futott Baka Hendikep tiszteletére csizmába vágja magát. Szandált nem hord, de nyilván a Négyévesek Nagydíján csatolná fel, s a Szent István díjon le. Kurczó a dátumok stabilitásában biztonságot kereső, saját szokásait kedvelő lovis, ám az átlagos játékos szemében csupán bogaras.

- No! Mifene! Nem lesz ez így jó - gondolta egy bizonytalanságba esett hagyományörző komorságával. Félszeg vállrándítás után elindult haza, s várta a versenyt hétről hétre. Hűvösebb reggeleken elmerészkedett izzasztóan meleg csizmájában a pályáig, hátha kitézték a lábmentő verseny dátumát. De nem, mindössze a régi papír alatt újabb cetli: „Sokak kérdésére válaszolva tudatjuk, hogy a munkabeszüntetés okát a közönség minősíthetetlenül durva, ocsmány, sértő bekiabálásai képezik. A sztrájkoló hajtók” Kurczó elunva a várakozást és a nappali átlaghőmérséklet drasztikus emelkedését, döntött.

- No! Mifene! A kurva anyjukat a finomlelkű csalóknak! - gondolta Kurczó és az átlag játékos; nem vitás, ebben a kérdésben mindenki egy szív, egy lélek, váll vállhoz tapad. Kurczó elképed. Kurczó felháborodik. Kurczónak kiázott a lába. Feltépte a kaput, rohant föl a célbírói toronyba, hátha valami fejessel meg tudja értetni, hogy mióta az eszét tudja, mindenki az önfelédlt szitkozódásért jár lóversenyre, még akkor is, ha az ottléteket igyekeznek a „társadalmi sportélmény”, „nemes örökség ápolása”, „ó! a csodásan mozgó lovak” indok-szólamok mögé rejteni. Tehát a hajtók csöndesen drukkoló közönség iránti igénye teljesíthetetlen. A szobába lépve ott ült Sanyi vagy Sityak vagy Sanzon vagy mi a lófűtykös volt a beceneve, de biztos: Kurczó érvelése nem rázta fel, bánatos bambasággal meredt tovább maga elé; minden bizonnyal a kudarcos dopping élménye emésztette még. A forró csizma lecserélésének tilalmát átérezte, megértette, de ez sem indította a tetek felé, nem kezdte el sem a káromkodás elleni kampányt, sem a hajtók észre térítését; csupán hintőport javasolt. Kurczó az istállókhöz indult, szerette volna jobb belátásra bírni a sztrájkolókat. Egyikükkel hosszasan vitázott ugyan, de nem hozott eredményt a vég-ső érv, a lábujjak közötti izzadságpatak sem. A hajtó tisztelettel hajolt meg Kurczó eltökéltsége előtt, de kérte, hogy értse meg őt, nekik sem könnyű. Hallják a sok átkot, látják a fel-felcsapó öklöket; gyomorideggel, félsszel dolgoznak, s ezt a lovak is megérik. Kurczó füldegőt és szemellenzőt javasolt. A hajtó ígérte, megemlíti a többieknek az ötletet. Kölcsönös szimpátiá-

val váltak el, s Kurczó tocsogó, cuppogó lépésekkel indult haza.

Sétált az Űgető-pálya felé, járása feltűnően könnyű volt a bakancsban, lazán lóbálta kezeiben a félcipőt, a versenyműsort. A verebek repesve fürödtek a porban - izgatottan ért a Tavaszi Hendikep helyszínéhez. A felsőbb hatalmak kérésére a hajtók ugyanis elvállalták egy napra a munkát, hiszen a norvég király akart a diplomáciai kapcsolatok fásztoj ápolása után szurkolni, kiabálni, szitkozódni. Így lefutották a Tavaszt s a többi kiemelt versenyt, köztük a Pulayt. É futam előtt Kurczó csendes örömmel leült egy padra az időszerű cipőcserére. Noha vesztett, rendkívül hálás volt a lába felszabadulásáért. A sztrájk a versenynap után tovább zajlott, ő pedig a hűvösebb idő beálltával két zoknit húzva ment le a postára a szorító nyári cipőben, kezében kérlelő levélhalommal a világ királyi felségeinek.

Jelige: Kiméra

Huszonöt esztendő vándorol el
Mint szolid árnyék
Végtelenbe taszít, külön
Tér nyeli el.

A minden egy perc csupán,
Múló, könnyed és kecses,
A semmiből ered,
S az öröklétbe visz útja,
Melyre léptél.

Elvesztettük az Isten-meccset,
S vele együtt – dicső kertünk.
Újra halunk és leszünk,
Újjásorvad gyermekem testünk,
Lelkeink szabadon szállnak,
Mint a meggyvágó a maga
oltalmára.

Az élet csak most indul
A 9²⁰-as gyorsal.
Felugrunk és mohón fogózkodunk:
Élet! Vigyél magaddal!

**Jelige: Gervaise
Transzlációk**

Under the Csitari' Mountains
Everything is snowy now.
I have heard my little angel
That your horse has fallen down.

You have broken both your arms,
How can you so hug me now.
So my little, darling angel
I can not be yours so far...

Lajos Kossuth sent a message
That his troops are already dead.
If he sends a message again
We all have to go and follow him
Viva, viva Hungaria,
Viva Hungary!

It is raining in a circle
On the hat of Lajos Kossuth.
As many drops are falling on him
So many times may God bless him
Viva, viva Hungaria,
Viva, Hungary!

Jelige: Mortis
Vámpiros versikék

A vámpír siralma

Üldögélek kint a parkban, a sötétben, s fúj a szél.
Hallgatom, hogy száll a hangja, s figyelek e mennyei zajra,
zajra, mely szépen zenél, s tudom, közeleg a tél.
Nincsen ember, ki zavarna, ember velem nem beszél,
s hirtelen egy hollófajta varjú száll a hús avarba,
"Varjú, velem most cserélj! Lelkemben már itt a tél.
Mondd csak, engem kerestél?"

Áll, mint aki meg sem hallja, nem érdeklí a beszéd,
majd fejét felém forgatja, s áll, mint az utolsó hajsza
győztese, ki már nem fél, ki már semmitől se fél.
Megemeli szárnyát lassan, rám mereszti a szemét,
s megragad a Halál marka, érzem, a holtom akarja.
"Véget ér a szenvedés? Mondd, madár, értem jöttél?"
"Még nem, és most eredjél!"

"Mikor jön végre a nagy nap, mikor Te leszel enyém?
Mikor elhagy démonfajta rémem, ki lelkemet lakja,
s e vérszívó lélek, én, nem lesz más, csak szóbeszéd."
Szólok, de tudom, én balga, nem megyek ezzel sokra még,
hisz szellemem nem zavarja múltás, holtom nem akarja.
"Tudom, sorsom szenvedés, nem lehetek a tiéd."
"Kár"- mondja. "Kár"- mondom én.

Búcsúcsók a Vámpírnak I.

Mért nem ölsz meg hát, hisz éltem
 nélküled úgyis odavan,
 pedig Te csak szívod vérem,
 (bár én voltam, aki kértem)
 s mégis Te vagy oltalmam.

Mit kívánsz hát? Most ezt kérdem,
 de Te csak hallgatsz, nem felelsz,
 nem kell tőlem semmi néked
 (pedig odaadnám éltem,
 hogyha kérnéd), elfelejtsz.

Mit akarhatok még? Nézzed
 csak, hogy tűnök el hangtalan,
 s nem fog fájni, ha e létben
 (egy-két fájó, szenvedélyes)
 bús sóhajom megmarad.

Búcsúcsók a Vámpírnak II.

Látod, hajam egyre őszül,
 S lelkem tavasza is őszül,
 éltem fénye oda már,
 de Te nem változol soha,
 élted hozzád nem mostoha,
 nem talál meg a Halál,
 ki engem már hazavár.

De mihez kezdesz nélkülem?
 Ki vérét szívod nélkülem?
 Hiszen nincs más, ki barát,
 mert már nincsen, ki szeretne,
 nincs ki emberré tehetne,
 s ki életét adná talán,
 hogy Te ébren maradjál.

Én távozok, halld a szómat,
 Áldd a békés elalvókat,
 ne sirass jövőd során.
 S ha majd egyszer felderengne
 benned hiány szeretetre,
 mely válaszra nem talál.
 Én várok rád. Odaát.

Halhatatlanság

Szavamra, csak játék volt az élet,
 jót, rosszat nem vettem én komolyan,
 és boldogan ittam minden mérget,
 nem gondoltam bele, mennyit érhet
 éltem, mely lepergett szemem előtt.
 Nincs más. Almaim porig égtek.

Ahogy olvasod e verset, kérlek,
 mosolyogj, ha rám gondolsz magadban.
 Több rossz engem már többé nem érhet,
 Mert eltűnök boldogan és szépen,
 s a testemből nem marad már semmi,
 de verseimben tán tovább élek.

Szabad asszociációs szótár

Szabad asszociációim I.

Beszélgetés:

a szólás és hallgatás tudománya,
hogyan tanuljunk és tanítsunk a magányra.

Autó:

hogyan bárhol gyorsan ott legyünk,
mert sajnáljuk az időt arra, hogy legyünk.

Levegő:

ezt szívjuk, ez életet ad,
de ha nem vigyázunk rá, mi marad?

Radiátor:

az öröm, hogy melegben vagyunk,
de feledjük a szeretet melegét. Miért vagyunk?

Füzet:

melybe minden gondolatunkat felvetjük,
majd néhány napra rá mindet elfelejtjük.

Szabad asszociációim II.

Barátság:

egy jó szó, bátorítás,
hogyan elviseljem az életet, ha nincs más.

Szeretem:

a tévhit, hogy a másik is szeret,
s hogy feláldozná értem az életet.

Család:

a meleg, békés, csendes otthon,
ahol hazavárnak, ha másutt van dolgom.

Szerencse:

a hit, hogy a jó, amit kapok,
nem csak az én művem, amit én akarok.

Boldogság:

röviden az első négy egésze,
melyből ha hiányzik, magamat emészttem.

Jelige: Biologikum
A természetben talált tanulságok kezdő nevelők számára
- haiku-ciklus tíz részben -

Még nem virágozik
 Magányos cseresznyefa -
 Jöjjön a tavasz!

Nincs az az eső
 Amely ne adna okot
 Elmozdulásra.

Véletlenül sem
 Téved el az erdőben
 Madár vagy vakond.

Virágszál bátran
 Küzd a szél ellen addig,
 Míg le nem szedik.

Délben a kígyó
 Éppen nem gyilkol, hanem
 Kővön napozik.

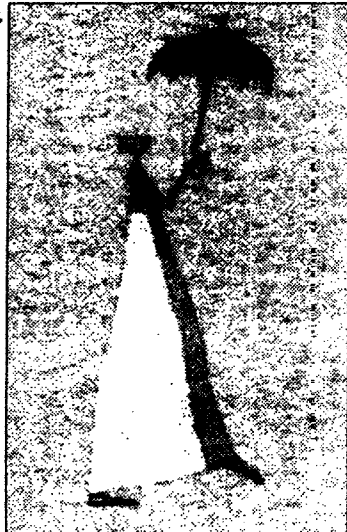
Számtalan növény
 Képzí az erdőt, de nem
 Tudnak egymásról.

Kismadár hangja
 Nem csak erősebb, szebb is
 Ellenségénél.

Elmúlt már a kód
 A cseppek még látszanak
 Vagyis semmi sem.

A tél közepén
 Nem félnek a medvétől
 Átmenetileg.

A fű még tartja
 Lépésem nyomát, de csak
 Egy ember látja.

Jelige: Consuelo
Egy vers a versemről tizenhárom szótagban...

Tolsztojhoz

Tizenhárom szótag az, amit versnek tartok,
 S nem átalom poétának hívni magam;
 Blank verséhez nem igazodhatok,
 Csupán játszom a szavakkal saját játékom.

Hiszen mi is az írás, ha nem egy játsz-ma-ma,
 S nem tudhatod, ki nyer hát, szépség vagy rút-e,
 Életről és halálról dalolom
 Énekem, mint békés trubadúrok az estve.

Írok a szerelemről, boldogságról is én,
 És a valót dúdoló, kifejezvé mind,
 Amit gondolok, s - hitem érzem...
 Szörnycsatát és koboldokat ábrázolok én,

Fricskát mutatok a nyárspolgárnak azután,
 Gúnyolom és kinevetem mindazt, aki fél
 Önmaga sorsával szembenézni,
 Eltiprom azt, ami ősdi rém, megkövetem;

Aki nem néz körül, mielőtt kilépne a
 Térre eljárni a vad, örök tan-
 gót, mely vérében lakozik s ott
 is marad, mint a halálos hálót szövő pók.

Azt mondják, olyan vagyok, akár a rossz pénz, mi
 Nem vész el soha végzetével, s pajtása
 A Legfőbb Gonosznak, pedig én csak
 Szolga vagyok, mit ihlet, múzsza megkörmövényez,

S nem szabadulok ettől a lánctól, mi
 Sziklához köt, akár a jó Prométeuszt rég,
 S ha jó Io szűz tehén képében,
 Csak azt mondhatom, rögvest keblemre, kedvesem!

Szinte már végzetes, fatalista móka ez
 A tizenhármasszámmal, számmisztikája ez
 A rémes hatalmaknak: vallás, pénz
 S politika a sorsra épül – mit hozhat a

Végzet számunkra, kik ideleenn szenvedünk s
 Küzdünk, pedig többségünk csak féreg s hangya,
 Ami az is marad, s nem válhat
 Napóleonná soha már, amíg csak él.

Furcsa hangokat hallok az éjszakáimban...
Nem bírom eldönteni, igaz-e vagy ön-meg-
Csalás, mégis rettegek, akár a kisdedek,
Hogy ez a rémkép örökké fogva tart engem.

Akár az óriáskígyó, aki nem kíméli gyenge
Áldozatát, a kopó, ami a vér alvadt szavára éhes,
A hiéna és a sakál, ami a más meghagyott csontjain
Gyarapszik... ellenállok nektek, már nem félek!

Idő közben felnőttem, s tudom, ez nem lehet való,
Csupán füleimnek csengése s a rémes sistergés az az
Előszobából, a fogas emberi-képe a félhomályban,
A Képzelet élő-lény szülőttei csupán.

Jelige: Mi ketten Párbeszéd

Nem talárod a helyedet,
A helyes utat.
Nézz föl, kedvesem,
A nyíl előre mutat!

*Előre mutat a messzeségbe
Halottak közé, mély verembe.
Én oda vágyom, indulok.
Kövessetek, hű barátok!*

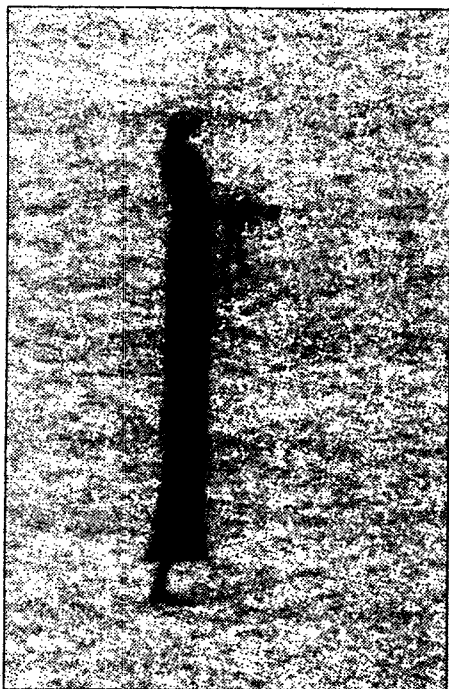
Megyek, barátom, követlek bárhova,
Ha a sírhalmok közé vágysz, oda.
Felemészt téged a növekvő fájdalom,
Mért vagy borúlátó, mi ez az ártalom?

*A magány. Rosszabb, mint bármi
Barátok közt magányosnak lenni.
Mert mindenki van, s még sincs,
Mert ő a minden, s ő nincs!*

Bánatodat megértem, azt hiszem,
Habár ezt szörnyű fülemnek hallani.
Kezdj újra mindent énvelem!
A verem szélén meg foglak tartani!

*Köszönöm, hogy küzdesz értem,
De nem látom értelmét,
Hogy félig halott emberért
Feláldozd az életed!*

*Bátor vagy s erős, de
NEM tudsz szembeszállni azzal,
Amit egy megtört ember akar!
Mától a jövőnek vége...*

Jelige: Viharfelhők

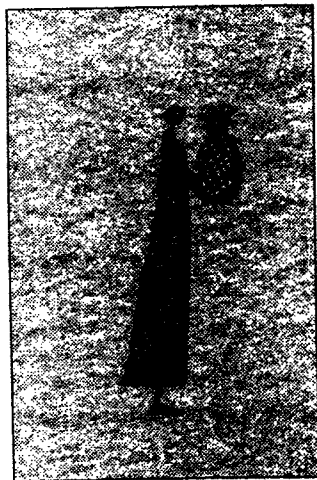
tudatom láncait tépkedi az Eszme
s néhány agyvízbe fojtott Gondolat
markomban szorítva, sohasem eresztve
fogságban vergődik a Pillanat

a Jövő fonalait az én orsómon fonják
a Tudást az én szám súgja meg
hatalmam megtörni már sohasem fogják
más világról érkezett "Istenek"

Csak a Múltból ne kérdezz engem, kérlek
a Múltnak ura még most sem vagyok
álmaimat gyötrik a Múltból jött rémek
a Múlt lesz az oka, ha majd meghalok

* * *

kietlen, kopár tájakon kóborlok
körülottem csend és komor némaság
gyilkos a súly, amit a vállamon hordok
a széllel süvítő por bőrömben vág

ezen a világon enyhet nem ad semmi
nincs gondolat, mellyel ámbítsam magam
csak a halottaknak lehet jó itt lenni
mert ezen a földön minden veszve van

hiszek a jövőben és a haladásban
de az én szerepem ezzel véget ért
s csak az utánam jövő fohásza szólhat
majd e sziklák közt eggyel több lélekért

Jelige: „Az élet szép” Versek

Sötétség és magány,
Csak ez vagyok!
Még élek, bár
Lennék már halott!

Föld alatt a nyugalom
Óriási hatalom.
Egyre jobban hívogat,
S én elengedem magamat.
Megyek, csak megyek,
Itt hagyom földi lételemet.
Halvány bőröm tűzben ég,
Vörös színe bőrömé.
Lassan folyik el életem,
Lelkem elhagyja rongy testem,
S ami itt marad többet ér,
Mint valaha is voltam én.

Közeleg, amit vártam
Sötétségben és magányban.
Már félelem és vinnyogás,
Csak ez vagyok, SEMMI más!!

* * *

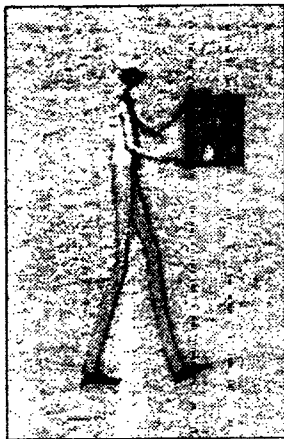
Gyűlöllek, mert ezt tetted,
Amíg te élsz, nem élhetek!
Ölj meg hát, nem bánom!
Várom már a halálom.
Szúrj meg késsel,
De ne csak egyszer!
Kínozz, míg élek,
Vágjanak a kések!
Kötözz ki és verj agyon!
Agyam a falra csapódjon,
S vesszen ki minden értelem,
Felejtés, csak ez kell nekem!
Vágd el nyugodtan a torkom,
Hogy vérem bőrödre folyjon.
Legalább egy röpke pillanatra
Közelebb leszek hozzád, mint valaha!
Mitől félsz? Hát nem látod?!Hogy előtted már holtan állok!
Hideg vagyok, érints meg
Gyűlöllek, mert ezt tetted!

* * *

Sötétség, homályos gondolat,
 Rettegés, egy néma fuvallat.
 Hideg és a félelem,
 Ez tölti ki életem

Csönd, gyilkos gondolat.
 Megfojtánám magamat.
 De gyáva vagyok, gyáva féreg,
 Mert megtenni nagyon félek

Segítsetek gyilkosok,
 Napok óta rátok várok!
 Hallgassátok imám:
 Csapjon belém villám,
 Hogy testem szénné égjen
 És elmondhassam: hamu lettem!

Háború

Megállt a szív,
 Már nem dobog,
 Összeomlott a híd,
 Egy zászló sem lobog.
 Üres a város, üres a ház,
 Csak a csend honol,
 S a hideg ráz.

Szállnak a holt lelkek.
 Tömegekben, lassan.
 Szürkévé teszik az eget,
 S én ott látom magam.
 Fehér vagyok, egy kóbor felhő,
 Nem torzít seb,
 Mégis oly ijesztő!
 A szemem. A szemem üresebb,
 Mint valaha:
 Kiette a halál madara!

Ide jutottunk, ez itt a vég,
 Ezt tette az emberiség!
 Így hát én is ez lettem.
 Kósza lélek a fellegekben.

Egyszerű versek

Nem ismerem titkát lelked mélyének,
nem találom kulcsát szívednek.

* * *

Röviden ez életem:
Határtalan fájdalom és üresség.
Tehetetlen szerelem és éhség.
Viszonyatlan érzelmek és rémség.

* * *

Mozgalmas az életem,
de belül kong a testem.
Vajon holnap hol leszek?
Hogyan és mit teszek?

Megválaszolatlan kérdések sora
tünteti hétköznapjaim tova.
Szeretet, törődés, szánalom,
ezek hiányát fájalom.

Szerelmem viszonzatlan marad,
belsőm és külsőm túl kevés.
Nem vagyok elég, nem vágyok elég!

* * *

Szerelmem tüze elaluszik lassan,
ne hagyj kiégni lángját!
Forró csókkal ébreszd újra ajkam.
Gyűjtsál újra máglyát!

* * *

Vad vizeken evezek megint,
szerelmem csillapíthatatlanná vált.
Ma már utolsó esélyem is elszállt.
Vágyaim tárgya levegőnek tekint.

Most leülök és visszatekintek a múltra.
Az emlékeim képe felvillan előttem.
Nem értem, miért menekül előlem.
Miért kényszerít engem folyton vándorútra?

* * *

Totális csödtömeg.
Ez vagyok nélküled.
Miért nem lehet?
Miért nem mered?

Hányszor álmotam már arról,
hogy érzem puha ajkadat!
Vállalj kockázatot,
tagadd meg önmagad!

Rám nézel szemekkel,
felperzselsz velem!
Eszemet ne vedd el,
mert megőrülök bele!
Elszalad az idő, elsuhan életünk.
Értsd már meg végre, csak egyszer élhetünk.
Itt vagyok most neked, odaadom magam.
Ne hagyj elmenni, büszkeségem dagad!

Mit ér?

Mit ér a szerelem,
ha viszonzatlan marad?

Mit ér a szépség,
ha csak te látod magad?

Mit ér az élet,
ha egyedül kell élned?

Mit ér a lelked,
ha minden benned reked?

Mit ér a tegnapi,
ha elfelejted múltad?

Mit ér a holnap,
ha nem találod utad?

Mit ér a látomás,
ha semmit se látsz soha?

Mit ér a szerelem,
ha vak és ostoba?

Mit ér az álom,
ha folyvást megingat?

Mit ér a képzelet,
ha rossz álomba ringat?

Megválaszolatlan kérdések sora,
választ ne várjunk rá SOHA!

Jelige: Szenvedélybeteg

Csendes vidék zajongó
Sokasága,
Lakhelyemnek édes-keserű
Mássága,
Testemből vérem kifolyt
Hiába,
Ezért merülök bele mélyen
A piába.

Nyomott

Fejemben keringő rossz dolgok
nyomasztó tengerében élek,
körütem sötét víziók, képek
s szemem előtt lebegve
feltűnik egy képlet, melyből
díszkeretes drága kép lett,
s alatta általam e szörnyű rím lett,
midőn e sor szemembe rémlett,
mert a képből rém lett, szörnyű
élet, rémtett,
éles karmával húsomat tépi
s életemet helyettem is éli,
mert érzi,
mit én éreznék, de nem tudok róla,
s így semmi sem válhat valóra
emiat.
És előtör e rémes szörnyeteg,
elfojtva bőrtönében, dühét gyűjtve
várt e pillanatra,
s egyszerre szabadítja fel magát
s engem, enged, szenved,
míg nem el nem múlik, mi belülről
szítja
és én élhetek.

Életem hánykódó tengerén

Életem hánykódó tengerén
csónak vagyok én.
Dobál, áraszt vízzel, hullámmal,
levegő után kapok a számmal.
Néha elhiszem, hogy van kiút,
de a Tenger visszahúz.

Jelige: „Párosan szép az élet” (hogyan másképp?)

Egy randevúszínű nő száll fel
a négyshatos villamosra, mire
a fülemben nyomban felcsendül
egy betét-dal betétdala, sőt
az imént még felém ólálkodó
BKV-katonának is meglepően jó a humora
mert síri csendre vár, szemével finom
sétákat tesz karszalagjának egy
misztikus és ihletett jelképén
 én persze már csak a nőt lesem
egy éteri szépségű stewardess
áll most szemben velem
valóban: egy légiutaskísérő az
kinek a nyaka leheletnyi üvegből van
apró hangtölcsér és tányérmikrofon
lebeg ebben az átlátszó üveghasáiban
 a Káprázat nem szól, csupáncsak
a kezemben sután morzsolgatott
szerelmeslevelekre mutat-mered, s én
mint ki igézve lett: fölállok, és
félnyitok a nyakán egy kis fedelet
hogy naiv mozdulattal bedobjam
az említett légiposta-küldeményeket
 az érzéki csoda szavalni kezd - gyönyörű
vers arról, hogy a felhőkre féltékeny
aztán egy másik vers (már nem olyan jó)
egy tiltott utazásról
 "hm! hát így születik a költészet!"
gondolok egy merészet, és
ettől kezdve már nem ábrándozom
az értelem végső diadaláról.

(álomcsontocskák)

Nem tudok aludni.
A füstös, csipős álmok
halántékom hártájára kaparják
miazmás, távoli zöngéiket.
A párnámat is furcsának, idegennek
érzem.
Felülök.
Kinyitom.
Csontokkal tömték meg.
Fehérek, sugallatként sejlenek,
s úgy festenek, mintha apró állatok
csontjai lennének.

Kint találok magam az éjszakában,
egy mozdulatlan parkban viszem a hátamon
a fehér csontokkal teli zsákom.
A Hold ma sokat sejtetőn lehunnya szemét,
hogy fekete árnyékfoltokkal takarja le
ólomsúlyú lépteim nyomát, kráterét.

A lány egy pad mellett ül,
a dért rettegő földön,
a csikorgó acélfüben.
Fehér bőrruhát visel,
a bőre is fehér, angyali, ezüstös,
a szeme finomívű árcához képest
nagyon sötét és hatalmas.
A kőrénk gyülő, repedező
fakérgék súgják meg végül,
hogy megkövült, helyrehozhatatlan
szomorúság gubbaszt a szívében.

Leülök mellé a fűbe, és
titokzatos, komor részvétellel
lesütöm a szemem, mire Ő
időten kezét mutatja nekem,
majd hagyja, hogy megérintsem
fájdalmának groteszk bábfiguráját.

Két ujja hiányzik.

Leteszem kettőnk közé a zsákot, majd
lassan és félszegen átvizsgáljuk
kényes, zöngő tartalmát...

Jelige: Pumpi A szentéjszakán

Csend honol a házunk falai közt, s sötétségbe borulva várja az éjszaka a Nap felkelését. Mindenki alszik már, csak én vagyok éber. Gyertyák világítják be szobám csepp szigetét. A cigarettám már majdnem végigégett, és a rádióban szóló dal is a végéhez közeledik, az én arcomon mégis mosoly ül. Elégedett boldogság, melyet nem tudni, mi okozott.

A szobából kilépve a mosoly forrásába botlok. A nappalit nem borítja teljes sötétség, ezen az éjjelen nem. A karácsonyfa égői ragyognak az éjszaka sötét árnyai közt. A drága fenyőillat a tüdőm mélyére hatol, és bejárja egész testem. Ezen az éjszakán minden oly más. Érzem, hogy az angyalok itt vannak. Itt vannak velem. Érzem, hogy körülülnek, és felmelegítik szívem, nem engedik, hogy a mosoly eltűnjön az arcomról. Egyedül ülök a teremben. Az ajándékozás után szerepüktől megfosztott díszes papírok közt lélegzem. Az ajtót valaki nyitva hagyta, s a decemberi hideg lopva arcom csapott.

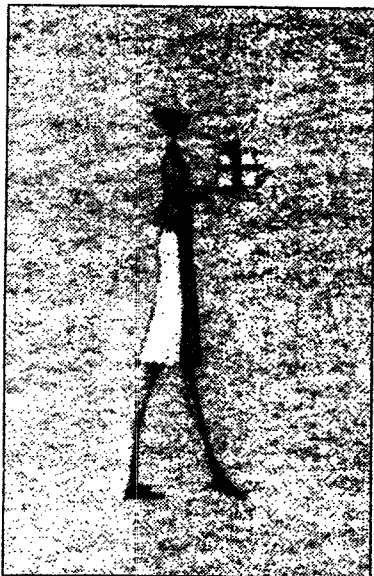
Ott ültem egyedül a hidegben, mégis mosolyogtam. Tényleg más volt ez az éjszaka, mint a többi. Magányos, éber és hűvös, én mégis boldog voltam. Az erkélyajtó felé indultam, de most valahogy a lépteim is megváltoztak. Nem futottam, nem csörtettem, csak csendesen suhantam az üvegfal felé. Kitártam az ajtó mindkét szárnyát. A csipős, hideg tél ismét megborzongatta testem, de szívemig nem jutott el. Nem, most nem jutott el.

Kilépve az ajtón a semmibe bámultam. A messzeségben csak pár autó fénye látszott, ahogy végigszágul az autópályán, most, a szeretet éjszakáján. A házunk mögötti pusztaságot vastag hó borította. Szerettem volna kiszaladni, csak így pizsamában, gyerekként fejest ugrani a fehér tüneménybe. Nem tudom, mi tartott vissza, de nem tettem. Talán az, hogy már nem vagyok gyerek? Lehet... Vagy talán a hideg hótól való félelem? Elképzelhető... De lehet, hogy egyszerűen meg sem fordult a fejemben az, hogy amire az imént vágytam, azt most megvalósítsam.

Esni kezdett a hó, és a hideg a szívemig hatolt. A lelkemet is elérte. Lefagyott a mosoly az arcomról. Kétségbeesve kerestem az erkélyajtó kilincset. Bemenekültem a meleg szobába, menedéket keresve a kinti világtól. Végigfutottam a nappalin, most nem néztem a színes fényekbe burkolózott fenyőre, csak a szobám ajtaja után kaptam, s szigetemre érve, sietve a tengerbe löktem egyetlen tutajom.

Itt megtorpantam... Ismét láttam a gyertyák fényét, újra éreztem az égő cigarettavég illatát, és újra hallottam a végéhez közeledő dalt. Az ablakhoz léptem, s néztem a hóesést. Nem fáztam, a hideg mégis újra, a lassan megnyugvó szívemig hatolt. Kicsordult egy könnycsepp a szememből, rövid kis utat nyert magának az arcomon, majd az államról lecseppenve a gyertyára esett, és eloltotta a gyengén pislákoló lángot. A cigaretta végigégett a hamutálban, a dalom után csendben maradt a rádió.

Én ott álltam az ablaknál, fagyott szívvel, de a remény mosolya megjelent az arcomon.

Az
ELŐSZOBA GALÉRIA

2003. április 7-től a

TAVASZI MŰVÉSZETI TALÁLKOZÓ

pályaműveit mutatja be.

MÁSİK SZÍNHÁZ
POMÁDIA
 A lasó és feladó kezhatár nélkül megtekinthető
 lírávnyos fopang Andersen meséje, Károlyi Ami
 librettója és Wiegmann Alfréd átirata alapján.

UDVARNÉP

Kisdy - GYÖGYIAMBRO GENCÉLY, I. miniszter - MOLNÁR BALINT
 II. miniszter - KÁRMATI ISZTÁN, III. miniszter - RÁNKI DÁNIEL
 Bolond - SZELECKI DÓRA, Apótd, papagáj - ANDRÁSI ARTÚR
 I. hírnök - KÁLMAN JÚLIA, II. hírnök, edvárnép - VARGA KITTII
 Rahamester - BOKORI BOGLÁRKA, Hoppmester - FLAGÁNYI VIVI

KÖZÉP

I. cirkós - CSIZMÁS ESZTER, II. cirkós - NEMESBÓKI HANNA
 Halász, adós - ORAVECZ BORBÁLA, Kétes, békés - BUTYKAY ZSÓFIA
 Tülszádász, káfi - KUTASSY DOROTTYA, Zárószó - ILUKÁCS VIVIEN
 I. kőnép - SZÖNYI MÁRIA, II. kőnép - ZOEIÁNYI SZONJA
 Mesés - NOGRÁDI BORBÁLA

Asszisztens, jelmez, stóg - JAKAB JUDIT
 Rendezés - MAJER TIBOR

BEMUTATÓ: 2003. ÁPRILIS 10-ÉN, CSÜTÖRTÖKÖN,
 KB. ESTE 6-KOR, AZ OSZTÁLYSZÍNHÁZTALÁLKOZÁS UTÁN,
 A POLITECHNIKUM SZÍNHÁZTERMÉBEN

MÁSİK SZÍNHÁZ
SLAVOMIR MROZEK
PIOTR OHEY

Piotr Ohey - HANN PÉTER
 Oheyné - IRDÉNKÁ BEATRIX
 Janák - HANN ANDRÁS
 Nagyfiú - MOLNÁR BALINT
 Nagylány - BÍRÓ ÁGOTA
 Tisztviselő - PREISZNER MIKLÓS
 Adósodó - SEBŐ LÁSZLÓ
 Tudós - HUSZÁR ANDRÁS
 Cirkusszigetgazdó - BANGALVI ESŐFI
 Protokollfőnök - SEBŐ ROZSA
 Öreg vadász - LAZAR GÁBOR

Zenevezető és géprongorista:
 PREISZNER MIKLÓS
 Asszisztens, kellék, jelmez, stóg:
 JAKAB JUDIT
 Nyitó szöveg: ANDRÁS TAMÁS, DAVID LAJOS, VERES GÁBOR

Rendezés - MAJER TIBOR

BEMUTATÓ: 2003. MÁRCIUS 20-ÁN, ESTE 7-KOR
 A POLITECHNIKUM SZÍNHÁZTERMÉBEN
 TOVÁBBI ELŐADÁSOK IGÉNY SZERINT
 JEGYEKET JAKAB JUDITTÓL LEHET KÉRNI

Festék kell?!*

No persze, hisz ez könnyűnek tűnik.
Ó nem, dehogy.
Csak jöjj és mosolyogj, aztán takarodj!
Különben úgyis meghalsz.
S most lefagyott arcodról a mosoly?!
Nyugi, én sosem szerettelek!
Nekem nem kell tenned a komolyt.
De ha egy maradsz, és kitartasz egy igaz véleményed mellett:
Vagy megölnék, vagy előbb magadat ölöd meg.
Maradj a vastag műanyag alatt,
Ha nem akarsz talán magányos lenni.
De ha ott maradsz, tonna számra kell festéket venni.
Ha viszont felemelkedsz közénk,
S vállalod saját egy színed,
Akkor te vagy barátunk,
S itt soha nem vetnek meg.
Itt már szabad lehetsz
A Buddhák világában
S a festéket eldobhatod!
Már nem lesz rá szükséged!
De csak igaz mosolyt sugározzon arcod!

Míg lenn vagy, fel nem foghatod az ittenit ésszel.
És ha már itt vagy: CSAK EMBER leszel!!!

* Az ismeretlen szerző csak bírálatot vár, de nem kíván indulni az irodalmi versenyben.

GALESETI SE BEZET

1 **R**

BEHATOLÓ
JRA-BELI
PENNSEK

MELYIK
MELYEK?

ARRA-
FELE!

ÖVÖLTŐ
ÁLLAT

FEJLŐ-
DŐ TELEPÜ-
LÉSIHÍR!

TER-
ELVÁLA-
KAZTÓ

FELJÜ-
GYÁZÓ

2 **Y**

KÉPZŐ,
A VE
PARJAI

TEXAS
VÁROS

SINA,
SINAN
(MÁHÉY)

A KÖ-
PÉNZEK
SZIGETE

FÉLSZEG!

HÉRET
BRO
(HANS)

OLASZ
AUTÓJEL

GÓRÓG
AUTÓJEL

ELEKT-
RON
JELJE

SZANTÓ-
ESZKÖZ
MÁR
LATRUL

BRLEGO
GROSZ
TKK,
MÁRKA

CIMBA-
LÓB-
MŰVÉSZ
(GÉZA)

FAHÁ-
VI (SAX)
ROVÁH-
TÓLJÁS

LANTÁN

SVAJCI
FOLYÓ

EGYHÁZ-
SZEMÉLY

LONG
PLAY,
RÖV
EGYET

PERU
FŐVÁ-
RÁGLI-
BEN

RÓMAI-
SÓ-
SÁG

FEL-
TUCAT

LOPIR
SZERZ
VER-
HŐSÉG

ELEGI
PARÁNYI
KELTA
ISTENŐ

NEM IS
FŐLE!
KATONAI
EGYSÉG

IDEGEN
UTÓTAG-
CSOPORT

KAPÓ
LAKÓJA
MERT-
ASSZONY

FEL-
GŐMB!

KÖLTŐNŐ
(ANNA)
TEPEI

AZ EGYIK
OLDAL
TÖ,
ANGOLUL

OLOM
HORS
ME...
MUSICAL

ÁGYVÉSI

ÉLETLEN
(MÉHESI)
KELETI
MESEHŐS

FÖLDRE
TESZ
HENRY

METER
RÁDIUM

DIARRUM

FELTÉVE
GÖZELLÉ
BEZÉVZE

SZÁNDÉ-
KOZÓ
SPORT-
MÁRKA

MESZ-
SZERKE

RUNA-
GABRÁD
PIGA
FELÉ

CICKA-
FARK!
(1/2 RENDI)

TAXIS
MŰVELE
EZÜST

FELSŐ
VEGTAS

KUTYA-
FAJTA
BRO-
ESZKÖZ

JÁROM
SVÁR...
NÉMET
HEGYSÉG

BOTVÉGI

FRÁJTI...
SZÍNHÉZ-
SÉG

ZENE-
KEDVET!
ÖSVÉZŐ

JÁROM
SVÁR...
NÉMET
HEGYSÉG

OXIGÉN
SPANYOL
HÍRCEG

FINEN
MÁS-
ROVA!

RÓMAI
1520-AS

AZ SZIK
SÍLÓJÉ
LÓVÁR,
RÖV

JUTTAT
VER-
CSOPORT

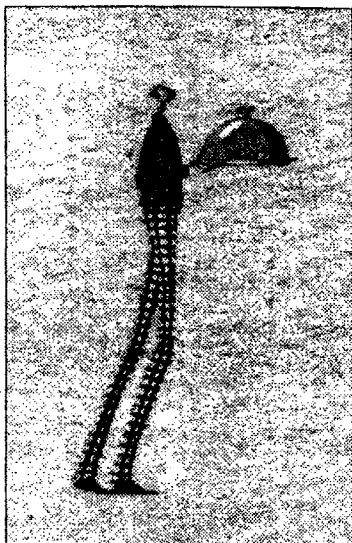
SZIN-
ÜLTIG
FELKÉSZ

EVŐ-
ESZKÖZ

FORMA
CSÖVEGI

DEGEN
UTÓTAG-
CSOPORT
GRANN

A **!**

A tartalomból

Szőke Zsolt: Tehetetlenség (versenyen kívül).....	2
Kiméra: Huszonöt esztendő.....	4
Gervaise: Transzlációk.....	5
Mortis: Vámpiros versikék I-IV.....	6
Szabad asszociációk.....	7
Biologikum: Haiku-ciklus.....	9
Consuelo: Tizenhárom.....	10
Mi ketten: Párbeszéd.....	12
Viharfelhők I-II.....	13
Az élet szép: Versek.....	14
Szenvedélybeteg, Nyomott, Életem.....	17
Párosan szép az élet: (hogyan...)	18
(álomcsontocskák).....	19
Pumpi: A szentéjszakán.....	20
XY: Festék kell.....	22

A Tavaszi Művészeti Találkozó irodalmi versenyére beküldött pályaművek bírálatára április 11-én, pénteken, délután 4-½ 5 körül kerül sor.

A közönség is szavazhat a mellékelt szavazócédulán.

Az április 10-én, csütörtökön esedékes Osztályszíniátszó Fesztivál előadásait ugyancsak véleményezheti a nagydemű publikum. A közönségdíjat - a mellékelt szavazólapok eredménye alapján - a ceremóniamester nyújtja át.

Poligraf

A Közgazdasági Politechnikum lapja

Felelős kiadó: Puskás Aurél

Felelős és tördelő szerkesztő: Jakab Judit

Postacím: 1096 Budapest, Vendel utca 3.

e-mail: jjudit@poli.hu, internet: www.poli.hu, helyi hálózat: P:\poligraf

Készül a Közgazdasági Politechnikum sokszorosító műhelyében